

สืบเนื่องมาจากพระเจ้าพรหมมหาราชที่เคยลงเว็บไซต์ พระเจ้าพรหมมหาราชยังพักพลอยู่เพียงนั้นชั่วคราว ต่อมาพระเจ้าพรหมก็เลิกทัพกลับไปยังโยนกมหาราช อัญเชิญพระองค์พักพระราชบิณฑบาตขึ้นครองราชย์ตามเดิม แล้วทรงตั้งเจ้าชายทุกขิดกุมารผู้ขึ้นเป็นมหาอุปราช ขนานนามพระนครว่า นครไชยบุรี ส่วนพระองค์เสด็จไปสร้างเมืองขึ้นอีกเมืองหนึ่ง เพราะไม่พอใจข้าศึก เกรงจะยกทัพมาจุกรานอีก เมืองที่พระเจ้าพรหมทรงสร้างครั้งนี้ เป็นทำเลริมแม่น้ำแม่ป๋านั้นมีรูปร่างคล้ายฝักฝาง ไหลติดต่อกับแม่น้ำกก เป็นทางที่พวกข้าศึกอาจยกมา เมื่อสร้างเสร็จแล้วก็ขนานนามพระนครใหม่นี้ เมืองไชยปราการ ปัจจุบันนี้กลายเป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่เรียกสั้น ๆ ว่าอำเภอฝาง พระเจ้าพรหมก็เสด็จมาครองราชย์ อยู่ที่นครไชยปราการตอนนั้น แคว้นแคว้นโยนกมีสัมพันธ์กัน คือ ไชยบุรีโยนกนครหลวง ๑ เวียงไชยนาทราย่นแคว้นขวา ๑ เวียงไชยปราการแคว้นซ้าย ๑ และเวียงพางคำอีก ๑ พระเจ้าพรหมมหาราช ครั้นได้อภิเษกกับพระนางแก้วสุภา แลก็ได้พระราชโอรส ทรงพระนามว่าพระเจ้าไชยศิริกุมาร

เมื่อพระเจ้าพรหมมหาราชสวรรคตแล้ว ก็ได้ครองราชย์สมบัติแทนพระราชบิดา ตอนนั้นมีพระชนมายุได้ ๔๘ พรรษา พระนครทั้งนั้นก็มีแต่ความวิวัฒนาสาคร มีพระเกียรติยศรุ่งเรืองลือชาปรากฏไปทั่วทุกศานทิศ จนกระทั่ง ๑๑ ปีล่วงไปจึงได้มีกษัตริย์เมืองสะเทิมในรามัญประเทศ ยกพยุหโยธาเป็นอันมากข้ามแม่น้ำคองมาทางตำบลโพธิ์สีตัน มีลูกขูทั้งหลายก็มาราบถูเจ้าไชยศิริทรงทราบ เจ้าไชยศิริก็ส่งข่าวไปยังสามพระนครให้ยกมาช่วย แต่สู้รบกันอยู่เป็นเวลาหลายเดือน พวกรามัญทั้งหลายยกพลเนื่องหนุนมาไม่ขาด กองทัพโยนกก็ถอยกำลังลงทุกวัน พระเจ้าไชยศิริได้ให้โหรมาคำนวณดูชะตาเมืองก็ทราบว่าจะตาเมืองขาดแล้วจากที่สูงสามถานเห็นจะรักษาไว้ไม่ได้ พระเจ้าไชยศิริทรงทราบเช่นนั้น ก็ตัดสินใจพระทัยคิดจะไปสร้างเมืองใหม่เอ้าข้างหน้า พระองค์จึงกำหนดให้เสนามาตย์ข้าราชการและราษฎรทั้งหมด รวบรวมเสบียงอาหารทรัพย์สมบัติของมีค่าพอเอาติดตัวไปได้ ที่เหลือจากนั้นก็ให้จุดไฟเผาเสีย มิให้เหลือไว้เป็นของข้าศึก คนทั้งนั้นก็กระทำโดยราชบริหาร พระเจ้าไชยศิริยกพลครอบรัวราษฎรอพยพออกจากนครไชยปราการแล้ว ครั้นจะขึ้นไปทางเมืองบุรีเชียงแสนก็เป็นฤดูฝนน้ำหลาก ข้ามยาก จึงได้มุ่งมาทางตะวันออกเฉียงใต้ทางผาหมื่นผาแสน แล้วไปถึงดอยชมพู คือดอยดวนซึ่งกลายมาเป็นเมืองพะเยาเดี๋ยวนี้ พักอยู่ที่ดอยดวนพอหายอดโรยแล้ว ก็ยกถอยลงมาทางใต้เดินทางรอนแรมเป็นเวลาหนึ่งเดือนเศษก็บรรลุถึงแดนเฉลี่ย ซึ่งพระเจ้าพรหมมหาราชได้เคยขับไล่ขอมมาถึงที่นั่นในกาลก่อนจึงพักพลอยู่ ณ ที่นั่น คือเป็นเมืองร้างตรงปากฝั่งตรงข้ามกับเมืองกำแพงเพชร ดูเหมือนจะเป็นเมืองแปบ ที่นี้ก็มีชีปะขาวคนหนึ่งมาชี้ที่ให้พระเจ้าไชยศิริตั้งพระนครทูลว่า “ขอมหาราชเจ้าจงตั้งพระนครยังสถานที่นี้เถิด เพราะเป็นที่ไชยภูมิดีไม่มีข้าศึกศัตรูมาเบียดเบียนได้” พระเจ้าไชยศิริก็ทรงทราบในพระทัย ว่าสมเด็จจอมรินทราธิราชเสด็จมาชี้ที่ให้ตั้งพระนคร ก็มีความโสนสปรด้ายิ่งนัก ครั้นถ้วสามวันแล้ว ก็ให้ฝั่งหลักเมืองตั้งพระนครล้อมระเนียดค่ายคูประตูหอรบครบบริบูรณ์ทั้งราชนิเวศร์มณเฑียรสถานครั้นสำเร็จแล้ว พระองค์ก็ขึ้นครองนคร ขนานนามว่า “เมืองกำแพงเพชร” โดยถือเอานิมิตที่สมเด็จพระราชาบิดาได้ปราบขอมลงมา และพระอินทร์ใช้ให้พระวิษณุกรรมนฤนิมิตกำแพงกันไว้และสถานที่ที่ชีปะขาวมาชี้ที่ให้ตั้งนั้น ได้ชื่อว่าเมืองไตรตรึงษ์ ขณะนั้นมีพลเมืองเพียงแสนครัวเรือน ต่างตั้งบ้านเรือนอยู่ริมแม่น้ำแม่ระมิงค์ตลอดสบน้ำทั้งสองฝั่ง พระเจ้าไชยศิริครองราชสมบัติในครานั้นมีพระนามปรากฏเป็นที่รู้จักว่า “พระเจ้าไชยศิริเชียงแสน” เป็นใหญ่ในแคว้นนั้นสืบต่อมา ส่วนกองทัพเมืองสะเทิมเข้าเมืองไชยปราการได้ก็จริงแต่ไม่มีสมบัติหรือผู้คนเหลืออยู่เลย แยกก็ต้องยกทัพกลับไปด้วยความผิดหวัง

เขียนโดย Administrator

วันเสาร์ที่ 17 มีนาคม 2012 เวลา 15:09 น. -
